

det derved forarsagebe Tab. Det ligger jo i Sagen, at det ikke lader sig gjøre, hver Gang det kunde være rart at tage Noget, saa at tage dette og lade det Andet ligge; der maa være en almindelig Regel. Det ærede Medlem, som siger, at man kunde tage et Stykke, vilde vel tage Bydistriktet og ikke Landdistriktet; men Landdistriktet er ikke nogen stor Part, efter at hele Hvidovre er udfilt derfra, og det maa dernæst indrømmes, at der foregaaer en stadig Udvikling af Bydistriktet, saa at det er meget vanskeligt at sætte en saadan Grændse, og det vilde ganske vist ogsaa være unaturligt at gjøre det netop nu for en Commune, som man for 8 Aar siden har formindsket. Forfaavidt man siger, at her er Tale om Noget, der tiler sig ind — som man gjerne kalder det — i Kjøbenhavn, troer jeg, at man med fuld Frie kan sige, at enten gjælder dette slet ikke om nogen bestemt Deel af Kommunen, eller ogsaa gjælder det om hele Frederiksberg Commune. Det er en bekjendt Sag, som en Tegning let kan bevise, at Kjøbenhavns Grund paa den ene Side gaaer langsmed Landeveien heelt ud til Sortehest, og at den paa den anden Side gaaer langs med Labegaardsaaen; mellem disse ligger Frederiksberg Commune med hele den Udvikling og Fremadskriden, som den nu har. Naar der nu her er Spørgsmaal om en Arrondering, og man ikke maa gaae omkring og tage de Stykker, man synes bedst om, er det klart, at der ikke kan være Tale om Andet end en fuldstændig Indlemmelse af Kommunen i Kjøbenhavn, og den Tid, da denne vil skee, vil upaatvibelig komme; — om man skal vente 70 Aar derpaa, som Tilfældet var med Christianshavn, er naturligviis Noget, man ikke kan vide med Sikkerhed, men sikkert er det, at der nu for Dieblittet ikke i og for sig er nogen Grund til Indlemmelsen. Jeg troer derfor, at det Haab ikke savner virkelig Begrundelse, at man vil finde den hele Tilstand, som den nu er, ganske unaturlig, og de Fordringer, som navnlig støttes paa kjøbenhavnske Interesser, ubegrundede, idet det let kunde være, at naar man vilde komme til den rette Opgjørelse, maatte man med Rette sige, at Frederiksberg Commune har et stærkere Krav paa Kjøbenhavn, end der kan fyldestgøres fra denne Side. Jeg troer derfor, at hele

dette Hensyn bør lades ude af Betragtningen. Vil man derimod, istedetfor at arrondere, gjøre det, der ligger nærmest for Haanden, som i Virkeligheden ikke er store Ting og ikke kan være store Ting, forbi den hele Forskjel mellem Land- og Kjøbstæder efterhaanden er udblisset, navnlig ogsaa med Hensyn til Næringsvæsenet, see bort fra de kjøbenhavnske Duffer og Fordringer og isøvrigt holde Sagen ganske klar, er det efter min Formening ikke af stor Betydning, om man vil erkjende Frederiksberg for en Kjøbstad, eller om man med den Stilling, det har, vil give det den Berettigelse, som der er Spørgsmaal om i det nuværende Lovforslag. Jeg troer isøvrigt, at man ganske naturligt kan gaae den Vej, som man hidtil ved enkelte foreliggende Love har fulgt, at man har behandlet Districter, som nærmede sig til Kjøbstæder, i saadanne Punkter, hvor der fandtes at være naturlig Grund dertil, enten med Hensyn til Communalforholdene eller andre Forhold, paa samme Maade som de enkelte Steder i Landet, der uden at være erkjendte eller stillede op som Kjøbstæder dog i væsentlige Punkter behandles som saadanne.

Ordf.: Jeg troer, at det høie Thing vil give mig Ret i, at hvorvel den Tilstand, der blev afløst ved Næringsloven af 29de December 1857, var uholdbar, og det Maal, vi kom til, var det rigtige, — det anerkjender jeg selv — kan det dog ikke nægtes, at netop det, at man med eet stort Spring gif saa vidt, vakte ikke liden Bevægelse omkring i Landet, en Bevægelse, som ikke kan siges at være fuldstændig forbi endnu. Jeg skal villig indrømme, at tilføydenne Omstændigheder have været medvirkende til at forlange den vakte Bevægelse, men nægtes kan det ikke, at der endnu hos Flere kan være Haab tilstede om Forandringer i tilbagegaaende Retning, og der er endogsaa paa enkelte Steder selv i den seneste Tid fremkommet Fordringer i saa Henseende. Saa vist, som jeg nu indrømmer, at man ikke bør give slige Forhaabninger eller Fordringer noget Raaderum, saa vist troer jeg, at den rette Maade at staae imod slige Retninger paa, er at holde paa Næringsloven som en virkelig Heelhed, holde paa den som den almindelige Ord-